

Præstø Lokalhistorie

Præstø Lokalhistoriske Arkiv & Lokalhistorisk

Forening for Præstø

20. Årgang -Nr. 3. -august 2011

Indhold

Arrangementer	s.3
Forord af Hans Chr. Thomsen	s. 4
Præstø fjord 1922 og 2010 af Hans Chr. Thomsen	s. 5
Eli Rørdam Jensens brev Redigere af H. C. Thomsen	s. 8
Drukneulykken i Præstø af journalist J. Winther Bengtsson	s. 10
Bestyrelser	s. 19

Udgiver:

Præstø Lokalhistoriske Arkiv, Lindevej 45, Præstø 4720.

Tlf.: 5536 3109. E-mail: lokal@praesto-arkiv.dk

&

Præstø Lokalhistorisk Forening. Formand Dorte Worsø, Faksevej 8, Præstø Tlf.: 5599 3724. E-mail: lystskovhus@mail.dk

Redaktion: Hans Chr. Thomsen, Egestræde 3, Skibinge,
Tlf.: 5599 1494, E-mail: hctka@mail.dk

For- og bagsidefoto af Hans Chr. Thomsen

Præstø Lokalhistorie udkommer 4 gange årligt, og dækker Præstø sogn og landsogn, Beldringe, Baarse, Skibinge, Allerslev og Jungshoved. Medlemskab af Lokalhistorisk Forening koster årligt 100 kr. for enlige og 150 for ægtepar. Indmeldelse kan ske hos Knud Holm Nielsen, Tlf.: 5599 1895 Havnevej 12, 4720 Præstø. E-mail: knuboholm@yahoo.dk.

Arkivets åbningstider: Mandag kl.13—16 og 1. lørdag i måneden kl.10—13 i perioden 1. sept. – 30. april. Juli måned er lukket. Lindevej 45, 4720 Præstø Tlf.: 55 36 31 09, E-mail: lokal@praesto-arkiv.dk

Tryk: Nordfalsters Bogtrykkeri. ISSN: 1903-0886

Arrangementer

Sensommerbusturen sammen med Bevaringsforeningen arrangeres i år af Lokalhistorisk Forening og finder sted **SØNDAG d. 28. AUGUST**. Turen går til Fyn med besøg på Johannes Larsen Museet i Kerteminde og Nyborg Slot. Bussen afgår fra Biblioteket KL. 8 med hjemkomst ca. 17,30. Programmet ser således ud :

Vi kører først til Kerteminde, hvor vi deler os i to hold. Det ene hold bliver af Johannes Larsens barnebarn vist rundt i Kunstnerens hjem, mens det andet hold ser Særudstillingen " Et stykke forelsket Danmark " om samspillet mellem Kunst og Naturfredning. Og holdene bytter naturligvis derefter. Fra Kerteminde kører vi til Nyborg, hvor der venter os en

Frokost-buffet på Hotel Villa Gulle. Efter frokost og en kort rundtur i Nyborg får vi en guidet tur på Nyborg Slot. Herefter starter hjemturen.

Turens pris er 350 kr. pr. person. Den omfatter buskørsel, formiddagskaffe, div. entreer og omvisninger samt en (erfaringsmæssigt) meget flot buffet på Villa Gulle (drikkevarer er ikke inkluderet)

Kassemester Knud opkræver pengene i bussen.

TILMELDING m. navn, tlf.nr. og antal deltagere senest 18.

August til : Dorte Worsøe 55993724, Knud Holm Nielsen 55991895

Torsdag d. 22. september kl. 19.30 i Bernhards Baghus.

Billedaften ved Ole Hansen.

Tag jeres Præstø-billeder med, kendte og ukendte. Så ser vi på dem og taler om dem.

Torsdag d. 27. oktober Tur i egne biler m. samkørsel til Filmmuseet i Tybjerglille Bakker. Vi kører fra Biblioteket **kl. 18,30**. Turleder Ole Hansen.

Torsdag d. 24. november kl. 19.30 i Bernhards Baghus.

En aften med Peter Frandsen om Præstøs Infrastruktur i gamle dage.

Stikord : Vandforsyning, Sygehus, Tlf.central, Gasværk.

Forord

Hører en ulykke som den på Præstø fjord fredag d. 11. februar 2010 hjemme i et blad som vores? Komme den ind under begrebet lokalhistorie? Det er der nogle, der ikke mener. De siger først og fremmest, at den er for ny. Det åbner for en interessant diskussion. Hvornår er en begivenhed historie? Skal der eksempelvis gå 5,10 eller 30 år, eller for at give et ekstremt eksempel - da den kinesiske ministerpræsident Chu en Lai i sin tid blev spurgt om sin mening om den franske revolution, svarede han: ”Det er for tidligt at udtale sig om den”. For egen regning kunne man spørge: hvorfor er en hændelse interessant fordi den er gamle?

Her over for står så dem, der mener, at det er ok at skrive om ulykken. Det er jo en lokal historie/tragedie. Deres redaktør mener, at der er tale om samtidshistorie, og det er begrundelsen for at skrive om den.

Men der er altså forskellige opfattelser af, hvad der er relevant historie.

Bladet bringer først historien om en anden tragisk ulykke på Præstø Fjord – drukneulykken i 1922. Ulykken er set udefra modsat artiklen om ulykken i 2010, der er skrevet af journalist, Julie Winther Bengtson, og handler om sygeplejersken, Karin Vesterager, der i akutbilen var den først ankomne til ulykken. Hun oplevede ulykken indefra så at sige. Det samme gælder Eli Rørdam Jensens brev om ulykken i 1922

Den historiske forskel på de to hændelser handler dels om forskellige teknologiske niveauer. Redningsaktionen i 2010 foregik med helikoptere og blev styret via mobiltelefoner. I 1922 kom hjælpen i form af en robåd. Ved begravelsen i 1922 mødte et helt sogn op – ca. 2.500 mennesker – i 2010 oplevede vi tragedien via medierne. Endelig blev tragedien i 2010 skildret i realtid på tv

Præstø Fjord 2010 og 1922

Hans Chr. Thomsen

Det var som om livet gik i stå, og dagen efter talte alle om ulykken. Selvom der ikke er mange lyse aspekter ved ulykken på Præstø Fjord fredag d. 11. februar 2010, så gjorde effektiviteten i redningsaktionen i det mindste een glad for at være skatteborger i dette land. Og tempoet. Efter at en elev mirakuløst havde reddet sig i land og fået kæmpet sig frem til Bilhuset i Præstø, blev der ringet alarm, og 25 minutter efter var den første helikopter fremme. Fra Næstved og Vordingborg kom der hjælp. Præstø, sendte sin egen båd på fjorden, og på Rigshospitalet ventede en avanceret maskinpark på de indkomne fra fjorden. Det var en stor operation fuld af ja.. omsorg. På sit højeste var der 4 helikoptere, 6 både og omkring 100 mand involveret i redningen. I effektivitet og teknologi adskiller aktionen sig fra en beslægtet hændelse 89 år tidligere i Præstø Fjord.

Præstø Fjord d. 8. juni 1922

Snesere Sogns Ungdomsforening holder fest. Vejret er dejligt - ”Maanen spejlede sin Sølvflade i Præstøfjorden”, som Sydsjællands Venstreblad skrev. De unge beslutter sig for en tur på fjorden. Seks både ror fra land herunder en jolle med en fiskedam i midten – en såkaldt damjolle. Der er 11 unge i jollen, der kun er beregnet til en 6-7 stykker. Jollen begynder at tage vand ind gennem fiskedammen. To af de unge springer i vandet, men det er ikke nok til at holde den oppe. Den synker omkring 250 meter fra land. Ikke alle kan svømme, og de ulykkelige skriger, så kysten efterhånden fyldes med mennesker, der hjælpeløst ser til. Frk. Rørdam Jensen er en fremragende svømmer, og det lykkedes hende at holde to af de forulykkede oppe. En tømmer på land får fat i en jolle og ror ud og får reddet tre. Seks andre druk-

ner klokken 22.30, som det fremgår af de druknes armbåndsure, der var gået i står på det tidspunkt.

Der sættes en eftersøgning i gang og ret hurtigt findes de druknede. Tilkaldte læger erklærer dem døde, og de føres til fisker Chr. Jensens afholdsrestaurant og derfra igen til Brøderup højskole.

Begravelsen

Begravelsen har et omfang som er sjældent set her i landet. De seks kister står på Brøderup højskole under de skandi-

naviske flag, og derfra føres de til Snese kirkegård. Det er en strækning på omkring fire km. og hele vejen – gentager: hele vejen – er dækket med blomster. Som en bemærkede, er der ikke en blomst tilbage i haverne i miles omkreds. Dagbladet BT tæller 98 hestevogne og 40 biler foruden cyklister og fodgængere. I alt deltager omkring 2.500 mennesker. Det er et helt sogn, der er mødt op.

Og i en stil, der er karakteristisk for tiden skriver Aftenbladet, at Kirkens ”molstemte Klokker lyder langt over

De 6 kister på Brøderup Højskole 1922

Landet”. Og som altid i dødens nærhed er der kontraster: ”Solen stråler over det bugnende Landskab ... Lærken stiger jublende til vejs”. Det med de jublende lærker er lidt underligt, men meningen er god nok – de skal trøste de sørgende.

Fem år før havde de ikke overlevet

Den aktuelle ulykke i Præstø fjord har gud ske lov ikke samme antal døde, men er dog alligevel en voldsom tragedie.

Omkring d. 16. februar 2011 begyndte de nedkølede fra efterskolen i Lundby, om man så må sige at tømpe, selv at trække vejret og vågne. Det var et mirakel. Hvis ulykken var sket bare 5 år før, havde de ikke overlevet. I perioden herefter har lægerne eksperimenteret med at genoplive nedkølede svin. Erfaringerne herfra er kommet de kæntrøde til gode. Men et er de ulykkeliges overlevelse, noget andet deres fremtid. Den bliver ikke uden ar eller det der er værre.

Begravelsesoptøget 1922

Frk. Eli Rørdam Jensen

Redigeret af Hans Chr. Thomsen

Umiddelbart efter drukneulykken i Præstø Fjord i 1922 skriver Eli Rørdam Jensen til sin mor. Ulykken er stadig så tæt på, at ”Jeg er næsten ikke ved mig selv endnu af Sorg over den frygtelige Ulykke”, og med tragedien i kroppen fortæller hun så moderen om ulykken.

Det blikstille vand

Det havde været en dejlig aften og en 40-50 stykker var taget ned til bådudlejeren for at få en rotur på fjorden. Klokkeren havde været omkring 10. ”Det var endnu lyst og Maanen strålede og skinnede i det blikstille Vand”. De var 11 i hendes båd og et stykke ude på fjorden opdager hun, at der er vand i bunden af båden, men det får dem ikke til at stoppe. Men da der bliver ved med at komme vand i båden vender de om. To ”roede alt hvad de kunne, imens vi raabte om hjælp, men

den ene tog kraftigere Tag end den anden, og ham ved Roret blev nervøs og styrede sommetider ud ad og somme tider ind ad. Følgen var at vi kun kom et stykke og ellers drejede rundt på samme Sted. Samtidig styrtede Vandet op ad Dammen (Red.: fiskedammen i båden) og i løbet af få Minutter var Baaden fuld, og de fleste sprang straks over Bord, men jeg blev siddende lige til jeg ganske stille var i Vand til Øjnene, så vendte Baaden sig og jeg svømmede lidt rundt.”

Redning

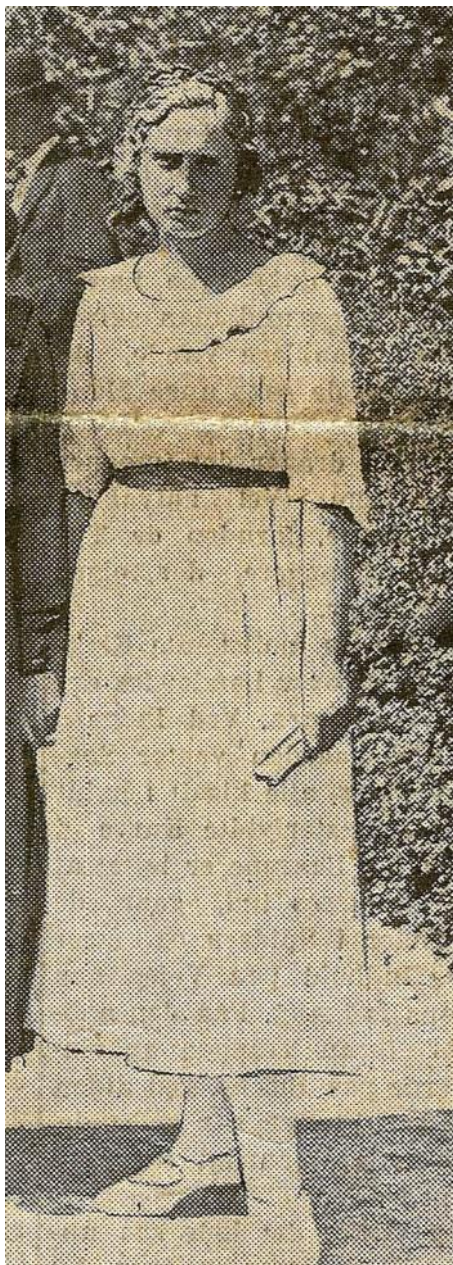
”Pludselig så jeg en i nærheden af mig, som ikke kunne holde sig oppe, og jeg fik fat i hende og kom hen til Baaden, den kæntrede og holdt hende oppe til der kom en anden og tog hende op. Så så jeg noget et stykke borte og svømmede derhen, men det var kun en Hat der flød på Vandet, og jeg svømmede så hen til en Redningsbåd og holdt mig

fast i den, men jeg ville ikke op, hvis jeg skulle få øje på en af de andre der ikke kunde svømme og så prøve at hjælpe dem. Der var dog intet at se, og jeg blev taget om Bord af en anden og fik en Frakke på og så roede vi lidt rundt for muligvis at få øje på hvor de druknede lå.

Der manglede seks

Der var nu gået lang Tid, og vi havde ikke noget Haab om at de levede. Efterhaanden fik vi Klarhed over, at der manglede seks, og vi ledte og ledte men efter nogen tid ville de absolut ro mig ind ... først hen ad Morgenstunden blev de sidste jo heldigvis fundet, og alle var de døde trods forsøg på at få dem til live ... der var en forfærdelig Sorg over alt".

Foto: Eli Rørdam Jensen. (Eli Rørdam Jensen fik en medalje for sin redningsindsats - se bagsidefoto-gra-fiet)

Den første på stedet

Journalist Julie Winther Bengtsson

Karin Vesterager løber ned mod bådebroen. Hun har lige intuberet (...) en livløs ung mand, som er blevet reddet op af det iskolde vand i fjorden. Nu ligger han i en ambulance på havnen og får hjertemassage af to reddere. Egentlig bør hun blive ved patienten,

men hun har netop fået besked om, at yderligere to livløse er blevet reddet op i en båd på fjorden og er blevet sejlet ind.

Først lægger de en ung mand op på bådebroen. Hjertet er holdt op med at slå og han er koksgrå i ansigtet. Karin Vesterager går i gang med at intubere

ham, og imens giver reddere ham her-temassage. Kort efter ligger hans klas-sekammerat, en ung kvinde, ved siden af, og også hun får hjælp til at trække vejret og hjertemassage på broen, mens den hårde vind suser om ørerne kun få centimeter over vandet, som er højst et par grader varmt. Ingen af de unge viser tegn på liv, men Karin Vesterager ved, at de alligevel skal fortsætte be-handlingen. Kort efter er patienterne på vej til sygehuset og tilbage til livet.

Der er gået godt seks uger, siden 15 efterskoleelever og lærere kæntrede i en dragebåd på Præstø Fjord. Kun de 14 blev reddet. Karin Vesterager er for første gang tilbage på havnen, hvor hun oplevede ulykken på tæt hold. Hun havde lyst til at se havnen igen under fredeligere omstændigheder og betragter den roligt fra de store pano-ramavinduer på caféen, som ligger helt ned til havnefronten.

Kl. 12.43 lyder alarmeren

Karin Vesterager er 47 år gammel, anæsthesisygeplejerske

(narkosepsygeplejerske, red.) og har kørt med akutbilen på Sydsjælland i seks år.

Fredag den 11. februar 2011 er hun på vagt fra kl. 8 til kl. 23 med paramediciner Arne Nielsen. De to har været gode kolleger i mange år, og det er deres sidste vagt sammen, da der efter 1.

marts i år ikke længere er sygeplejersker med i akutbilerne i Region Sjælland.

”Vi var enige om, at der godt måtte ske lidt på vores sidste vagt sammen. Men vi havde aldrig forestillet os den katastrofe, vi endte med at stå i,” fortæller Karin Vesterager.

Når hun tænker tilbage, kan hun ikke huske de konkrete opgaver, de var ude til den formiddag, men det var hver-

dagsopgaver med ukomplicerede medicinske patienter, forklarer hun. Ved middagstid er de inde på Falckstationen i Vordingborg for at spise frokost og har ved bordet i kaffestuen netop slugt den sidste bid af madpakken, da alarmeren går kl. 12.43.

”Kaldet på radioen går på, at der er en båd eller jolle, som er kæntræt på Præstø Fjord, og der er 15-17 tilskadekomne,” husker Karin Vesterager.

Hun og Arne Nielsen sætter sig ud i akutbilen for at køre mod Præstø godt 17 km derfra, hvor værkstedet Præstø Bilhus har alarmeret 112. De drøner afsted med blink og sirener, lidt forundrede over meldingen fra alarmcentralen, for det er en råkiold dag med tunge skyer, hård vind og grødis i vandet. Meldingen lyder alvorlig og for at lette

stemningen siger Karin Vesterager til Arne Nielsen:

”Der er da ikke nogen, som sejler ud i sådan et vejr. Det må være en båd, som er faldet ned fra et stillads på havnen.”

Overblik eller behandling

Fremme på adressen 11 min. senere finder Karin Vesterager og Arne Nielsen en stærkt forkommen og forskrækket ung kvinde, som sidder ude i værkstedets brusebad og bliver skyllet med varmt vand. Hun er kold, men får fremstammet, at hun er okay. Af en medarbejder på servicestationen har de fået at vide, at hun har kæmpet sig i land ud for bygningen, som ligger næsten ned til fjorden, hvor blæsten rusker op i overfladen og sender bølger med hvide toppe ind mod land. Den unge kvinde har fortalt, at der er 12-15 andre derude, men præcis hvor mange de var om bord på båden, ved hun ikke.

”Hun var kold, men i en o.k. tilstand. Derfor spurgte jeg medarbejderen, om han kunne tage sig af hende, indtil der kom en ambulance. Det gik han med til. Vi måtte sondere terrænet og se, om vi kunne finde flere, så vi kørte

rundt langs bugten,” forklarer Karin Vesterager.

Der kommer flere ambulancer til. En af dem har samlet en ung mand op længere oppe af kysten, og Karin Vesterager tilser ham. Ligesom pigen i værkstedets bruserum er han meget kold, men ved bevidsthed. Kort efter kommer den første melding om en livløs. Det er endnu en ung mand, som er blevet reddet op og nu ligger i en ambulance på havnen. Pludselig står Karin Vesterager i et stort dilemma: Det er som første sygeplejerske på stedet hende, der skal koordinere og have overblikket over patienterne på skadesstedet og melde tilbage til Akut Medicinsk Koordinering i Slagelse. Derfor skal hun som udgangspunkt ikke behandle. Men der flyder fjordvand ud af munden på den unge mand, mens han får hjertemassage, og indtil en læge når frem, er hun den eneste, der har kompetencerne til at sørge for, at hans luftveje er frie. Beslutningen skal hun træffe på få sekunder.

”Jeg går i gang med at behandle den unge mand og giver koordinatoransvaret til ambulancelederen, for så godt som det var muligt i den kaotiske situ-

ation, havde han overblik, og jeg kendte hans kompetencer. Jeg intuberer hurtigt den unge mand og vi sætter et AutoPulse-apparat på ham, som giver en stabil hjertemassage.”

Katastrofens omfang

Så kommer den næste melding om, at der ligger en livløs mere nede på bådebroen. Selvom Karin Vesterager under normale omstændigheder ville blive hos en patient, hun har intuberet, skyn-der hun sig ned til den næste livløse efterskoleelev. Nu går katastrofens omfang for alvor op for hende.

Mens hun intuberer og giver hjertemassage til de to unge på bådebroen sammen med andre redningsfolk, når endnu en ung kvinde frem i en redningsbåd. Også hun er kraftigt forkommen, men er ved bevidsthed. Karin Vesterager vurderer derfor, at redderne kan tage sig af at varme hende op, og hun koncentrerer sig om de to første, som hurtigt bliver sendt af sted til sygehuset.

Ca. 20 min. efter Karin Vesterager er ankommet til Præstø, lander en læge i en helikopter, og en læge i en akutlægebil ankommer fra Maribo. Lægen fra helikopteren overtager styringen som

koordinerende. Hele havnefronten er efterhånden fyldt med redningskøretøjer på rad og række. Også politi og praktiserende læger fra området er begyndt at strømme til. Et af spisestederne har tømt et lokale og ladet redningsmandskabet oprette en lokal kommandocentral. Der er stadig usikkerhed om antallet af tilskadede.

”På et tidspunkt tror vi, at med de 14 er alle reddet op, men det viser sig så, at en lærer ikke var oppe.”

Tiden, hvor de ventede på, at den sidste skulle komme op af vandet, beskriver Karin Vesterager som et stort tomrum. Imens på Næstved Sygehus kæmper lægerne for en ungs mands liv, og de har brug for batterier til AutoPulse-apparatet fra den akutbil, som Karin Vesterager og Arne Nielsen er kørt i. Omkring kl. halv tre forlader de havnefronten og kører mod Næstved.

Ville køre vagten færdig

I bilen på vej mod sygehuset forsøger Karin Vesterager og Arne Nielsen at stykke billedet af katastrofen sammen og få styr på forløbet, men det går op for dem, at det er vanskeligt:

”Hvor var du, da jeg var der? Hvor landede helikopterne egentlig? Hvem tog

sig af de lokale praktiserende læger og politifolk, som havde brug for støtte?” De finder det begge tankevækkende, at der er meget, de slet ikke har lagt mærke til under redningsaktionen, fordi de var optaget af andre ting.

I Næstved afleverer Karin Vesterager og Arne Nielsen udstyret og bliver lidt, mens den unge mand langsomt bliver varmet op ved hjælp af en hjerte-lunge-maskine, får kulør, og hans hjerte begynder at slå. De får umiddelbart positive meldinger om de øvrige efterskoleelevers tilstand. Men der er ingen garantier for succes, og undervejs i forlø-

bet tænker Karin Vesterager over, om de unge mennesker vil få mén, hvis de vågner op.

På Næstved Sygehus spørger kollegerne, om hun ikke vil afløses resten af vagten for at komme hjem og sunde sig oven på oplevelsen.

”Men jeg følte større behov for at kære vagten færdig sammen med min makker. Så vi kørte ud igen, og hurtigt kom der en melding om et muligt dødsfald, som vi skulle ud til.”

Derefter kørte det slag i slag med opgaver resten af vagten. Kl. 23 mødtes de på stationen og snakkede dagen igennem. De aftalte også at ringes ved dagen efter, hvilket er kutyme efter en stor redningsaktion med mange indtryk.

Den nat sov Karin Vesterager tungt og længe. Kroppens ressourcer var brugt op. Dagen efter stod hun op og tog igen ind på sygehuset for at være sammen med kollegerne, og for at de kunne være opmærksomme på, om hendes opførsel ændrede sig som følge af oplevelsen.

Den bedste hjælp var kollegerne

Efter ulykken har der været afholdt forskellige debriefinger for personalet,

som deltog i redningsaktionen. Både på regionsplan med samtlige aktører fra politi til politikere, for Falck-redderne og for personalet på Næstved Sygehus. Men den bedste bearbejdning af oplevelsen har hun fået ved at snakke med kollegerne:

”Vi har især snakket om det tomrum, der opstod i redningsarbejdet på grund af ventetiden og uvisheden. Jeg har desuden selv tænkt meget på unødigheden af det her, og hvor uretfærdigt det var. Jeg kan slet ikke forestille mig de pårørendes sorg og afmagt,” siger hun stille.

Efterfølgende har Karin Vesterager været frustreret over, at hun ikke har haft mulighed for at følge op på, hvordan det er gået med de unge, som hun var med til at bringe tilbage til livet. På grund af ulykkens opfang, har det ikke ad officielle veje været muligt at identificere dem, hun var med til at behandle. Den 15. person, lærer Michael Jørgensen, blev ikke reddet op den dag, selv om redningsmandskabet ledte efter ham længe efter, at alle andre var bragt til sygehuset. Først den 3. april dukkede hans lig op til overfladen og blev fundet af en kajakroer i Feddet Havn i Præstø Fjord.

Karin Vesterager har stadig billedet af de to unge på bådebroen på nethinden, når hun tænker på ulykken. Men gennem arbejdet i akutbilen har hun lært at opbygge en professionel distance til ulykkerne, og hun understreger, at det er rart at vide, at man har gjort, som man skulle ude på skadesstedet. Og så husker hun at være taknemmelig:

”Selv om det lyder lidt som en kliché, bliver man ydmyg over for livet, hvor man kan sidde og nyde solen over Præstø Fjord. Det er altså ikke nogen selvfølge.”

Præstø Lokalhistoriske

Arkiv

Fmd. Lis Rathsach, Hjørnehusvej 21,
4720 Præstø. Tlf.: 5599 2626,
E-mail: lis.rathsach@c.dk

Næstfmd. H.C. Hemmingsen,
Fasanvej 6, Præstø, Tlf.: 5599 2416,
E-mail hcnaebbet@hotmail.com

Arkivleder Ove Rye Jørgensen, Ugle-
digevej 19, 4720 Præstø. Tlf. 5599 6016.
E-mail: overye@post.tele.dk

Kasserer Ole Sørensen, Ronesanke
12 a , 4720 Præstø. Tlf. 5599 1173
e-mail cokse@adr.dk

Styrelsesmedl. Bent U. Mortensen,
Spurvevej 9, 4720 Præstø. Tlf. 5599
1755, E-mail: beum@dbmail.dk

Styrelsesmedl. Hans Chr. Thomsen,
Egestræde 3, Skibinge. 4720 Præstø
Tlf.: 5599 1494. E-mail: hctka@mail.dk

**Styrelsesmedl. (For Lokalhistorisk
Forening) Ole E. Hansen**, Ved Ga-
dekæret 2, Skibinge. 4720 Præstø Tlf.
5599 1464

Lokalhistorisk forening

For Præstø

Fmd. Dorte Worsøe, Faksevej 8,
4720 Præstø. Tlf. 5599 3724.
E-mail: lystskovhuset8@mail.dk

Næstfmd. Ole E. Hansen,
Ved Gadekæret 2, Skibinge. 4720
Præstø Tlf. 5599 1464

Kasserer Knud Holm Nielsen,
Havnevej 12, 4720 Præstø. Tlf. 5599
1895. E-mail: knuboholm@yahoo.dk

Best.medl. Bodil Møller, Spurvevej 5,
4720 Præstø. Tlf. 3216 1314
bm@dbmail.dk

E-mail: 6m@dbmail.dk

Best.medl. Ralf Søgård Mortensen,
Adelgade 49A, Tlf.: 5599 1407

Suppl. Inge Knudsen, Jernbanevej 14
st.tv., 4720 Præstø. Tlf. 5672 5161.
E-mail: wesse@lic-mail.dk

**Redaktør af "Præstø Lokalhistorie":
Hans Chr. Thomsen**, Egestræde 3,
Skibinge. 4720 Præstø Tlf.: 5599 1494.
E-mail: hctka@mail.dk

